

Kerstpreek 2023

Telkens weer pak ik in de ochtend de kranten uit de brievenbus, zo-ook afgelopen maandag en al lopend viel mijn oog op het volgende citaat op de voorpagina van de Volkskrant: "Als je God zeven keer per dag prijst voor Zijn schepping en je maakt er buiten een zootje van, dan ben je letterlijk en figuurlijk niet geloofwaardig". En ik dacht: "Hé, daar staat de inhoud van mijn Kerstpreek samengevat!"

Aan het woord was Isaac Majoor, broeder van abdij OLV van Koningshoeve in Berkel-Enschot. Ze zijn Trappisten en met zijn 23-en bidden ze elke dag zeven keer en maken ze Trappistenbier. Broeder Isaac (tevens abt) leidt deze miljoenen-onderneming en hij doet dat zo maatschappelijk verantwoord en zo duurzaam mogelijk.

Een mens naar mijn hart. Met zijn hart bij God en met de rest van zijn lijf midden in de maatschappij waarin hij het goede probeert te doen.

Ik had dit jaar moeite met het schrijven van mijn kerstpreek voor ik bovenstaande krant in handen kreeg. Dat had te maken met het feit dat ik een griep had als zovelen, maar deze ging maar niet over en onttaardde in bronchitis. Maar dat was niet het enige waarvan ik last had. Het lag ook aan de twee oorlogen die de wereld in haar greep houdt, die me ontzettend dwarszitten.

Weet je wat zo gek is? Telkens als ik aan de kerstkribbe denk, schuift er een couveuse op mijn netvlies. U weet wel, zo één waarvoor geen stroom meer was in het Al Shifa ziekenhuis in Gaza-stad. Er werd onderhandeld of Israël couveuses op batterijen zou leveren of dat de kindjes toch naar Egypte vervoerd mochten worden. Dat laatste gebeurde uiteindelijk op 20 november; dat wil zeggen twee kindjes bleven in Gaza, omdat hun moeders andere kinderen in Gaza hadden. Eén kindje bleef achter, want niet geïdentificeerd. Volgens de New York Times zijn meerdere moeders kort na hun bevalling omgekomen door bombardementen. Van een enkele baby zijn zelfs alle familieleden overleden.

En dan denk ik aan de vlucht van Jozef en Maria met hun baby naar Egypte, omdat ze toentertijd door Herodes vervolgd werden. Oorlog en vervolging zijn zo oud als de wereld. Toen we met Arsis deze viering aan het voorbereiden waren, schrokken we allemaal op van het zinnetje "blijdschap als bij het verdelen van de buit" uit de eerste lezing. Wat nou blijdschap, het gaat om oorlogsbuit!

Over blijdschap gesproken, die was er óók volop dit jaar. Mijn man en ik werden dit jaar voor het eerst grootouders. Want op 10 maart werd er een kindeke geboren op aard. Het kwam op de aarde voor ons allemaal en ze had twee schoon oogskes zo zwart als laget. Ze woont in Haarlem en ze heet Jackie-Jane. Kijk haar ouders hebben haar gevangen in deze kerstbal, die we al kerstcadeautje kregen.

We genieten buitensporig van haar en het meest van het feit hoe dit kleine mensje omringd wordt met liefde, aandacht, zorg en veiligheid. Dat was voor onze eigen kinderen wel anders. Zoals sommigen van u wel weten, zijn onze kinderen geboren in Colombia onder een heel wat ongelukkiger gesternte. Zeker onze jongste, die nu dertig is, heeft een hele moeilijke start gehad in zijn babyleven waarvan hij tot op de dag van vandaag de gevolgen ondervindt.

Maar die zoon en die dochter werden ons gegeven en zie, het zijn twee prachtige mensen geworden op wie we heel erg trots zijn. En telkens weer, iedere dag opnieuw worden er weer nieuwe kinderen geboren.

Wie zendt ze en waar komen ze vandaan? We zingen het in een kerstlied: "van alzo hoge, van al zo veer". En wat gaan ze betekenen voor de toekomst van onze aarde? Wat is hun bestemming, hun roeping, hun opdracht? Wat gaan ze doen?

En dan zijn we weer terug bij de abt van het begin. Kijk telkens weer om je heen in je eigen omgeving: wat kun jij doen? Wie zou een steunende en liefdevolle omgeving best kunnen gebruiken? Wie heeft een hand in de rug nodig? Wat kun jij doen? Ik wens u allen een heel fijn, zalig en gezegend Kerstfeest. Amen.